

Το συγκλονιστικό τέλος του οσίου Ονουφρίου και η ταφή του με τη βοήθεια δύο λιονταριών

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)



[Γράφει ο όσιος Παφνούτιος]: Αυτά αφού προσευχήθηκε είπε [ο [όσιος Ονούφριος](#)]:

«Κύριε, στα χέρια Σου αφήνω το πνεύμα μου» και έτσι έπεσε ανάσκελα στη γη και πάλι προσευχόταν μυστικά.

Το πρόσωπό του είχε γίνει σαν φως, και τότε οσφράνθηκα τόση ευωδία, ώστε

έμεινα εκστατικός από την άρρητη εκείνη πνοή του Παραδείσου και γλυκύτητα.

Αμέσως τότε έγιναν φοβερές βροντές και αστραπές.

Τότε έπεσα από τον φόβο μου στη γη και βλέπω ανοιχτούς τους ουρανούς και όλη την στρατιά των Αγγέλων να ψάλλη πάνω από τον Άγιο γλυκύτατους ύμνους και μελωδικά άσματα, με τάξι και κρατώντας στα χέρια τους λαμπάδες αναμμένες και χρυσά θυμιατά σαν διάκονοι.

Εις το μέσον αυτών φάνηκε μέγα φως και από το φως ακούστηκε γλυκύτατη φωνή που είπε· Έλα, αγαπητή μου ψυχή, να σε οδηγήσω σε εκείνη την ανάπαυσι των δικαίων και την άρρητη αγαλλίασι, την οποία επόθησες».

Τότε έφυγε από το σώμα η μακαρία εκείνη ψυχή με την μορφή ενός κατάλευκου περιστεριού. Και αφού την πήρε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εις τα πανάχραντα χέρια Του ανέβηκε στους ουρανούς με τους αγίους Αγγέλους ψάλλοντας με ευφροσύνη και αγαλλίασι.

Τότε σηκώθηκα και καταφιλούσα με δάκρυα το άγιο λείψανο, που άστραφτε σαν πολύτιμο μαργαριτάρι και ευωδίαζε σαν αρώματα.

Αφού θρήνησα για πολλή ώρα διότι στερήθηκα τόσο γρήγορα τέτοιον πολύτιμο θησαυρό που απέκτησα με τόσο κόπο, αναρωτιόμουν πως να σκάψω την γη για να τον θάψω, αφού δεν είχα κανένα σιδερένιο εργαλείο. Τότε ήλθαν δύο λιοντάρια και αφού πλησίασαν με πραότητα έγλυφαν τα πόδια του και έκαναν κάποιες κινήσεις που φανέρωναν πένθος και λύπη, σαν να ήταν λογικά πλάσματα.

Εγώ τότε τους είπα: «Γνωρίζω ότι ο Θεός σας έστειλε να θάψωμε το άγιο λείψανο».

Επειδή και τα άλογα ζώα υμνούν τον Δημιουργό και υπακούουν σ' Αυτόν, πήρα την ράβδο μου και σημείωσα στη γη το μήκος του τάφου. Αυτοί έσκαψαν με τα νύχια τους και έκαναν λάκκο.

Τότε έβγαλα το υπόλοιπο μισό επανωφόρι μου το οποίο μου έμεινε από τον προηγούμενο ερημίτη [είχε κηδεύσει προηγουμένως κάποιον άλλο Μοναχό], τύλιξα το άγιο λείψανο με ευλάβεια και το έθαψα. Τα λιοντάρια έκαναν μετάνοια στον τάφο του Αγίου και σε εμένα τον ελάχιστο και έφυγαν.

Τότε απέμεινα να κλαίω, συλλογιζόμενος την αναξιότητά μου και τις αμαρτίες μου. Και έλεγα αυτά: «Αλλοίμονό μου, τον άθλιο και σκληρό. Πόσους δούλους επιμελείς και εναρέτους έχει ο Κύριος μου και στρατιώτας ανδρείους; Αλλά όμως εγώ, ο αμελής και ράθυμος, ποιάν απολογία θα δώσω στον Κτίστη μου; Ποιο βραβείο και στεφάνι νίκης θα λάβω, αφού δεν πολέμησα ποτέ μου κατά του δαίμονος; Λέγοντάς τα αυτά, σκεφτόμουν να μείνω σ' εκείνο τον τόπο και να αγωνιστώ. Αλλά αμέσως έγινε σεισμός και το όρος εκείνο έπεσε, σκέπασε όλη την

σπηλιά, την πηγή και τον φοίνικα και όλα εξαφανίστηκαν».

Βλέποντας αυτό που έγινε, κατάλαβα ότι δεν ήτο θέλημα Θεού να μείνω εκεί και έκλαιγα. Τότε φάνηκε μπροστά μου ο προαναφερθείς Άγγελος και μου είπε:

«Μην κλαις αλλά μάλλον να χαίρεσαι, διότι αξιώθηκες και είδες θαυμάσια. Πήγαινε, λοιπόν, στην Αίγυπτο και κήρυξε όλα τα σχετικά με τον μακάριο Ονούφριο και τους υπόλοιπους, όσα είδες και πρόκειται να δης σ' αυτήν την έρημο. Πήγαινε, λοιπόν, εις ειρήνην, με την βοήθεια του Θεού».

Ο **τρισμακάριστος Ονούφριος** κοιμήθηκε την 12ην Ιουνίου, εις δόξαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Απόσπασμα από την ιστοσελίδα Διακόνημα:
<http://www.diakonima.gr/2015/06/12/%ce%bf%ce%bd%ce%bf%cf%85%cf%86%cf%81%ce%cf%84%ce%bf%cf%85-%ce%b1%ce%b9%ce%b3%cf%85%cf%80%cf%84%ce%af%ce%bf%cf%85/>

Πηγή: Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»

Πηγή: Pemptousia.gr/ Επιμέλεια Στέλιος Κούκος